

Nanda Roep

Twijfelgeval Eva

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Misschien lijkt het onbescheiden, maar ja, het moet gezegd dat ze haar leven perfect op orde heeft. Tevreden legt Eva haar handen achter haar hoofd en glimlacht in de duisternis.

Als ze over vier maanden dertig wordt, heeft ze een baan om jaloers op te zijn, een man-voor-het-leven en last but not least: een dikke buik. Ze heeft het helemaal voor elkaar, wie had dat gedacht van het meisje dat ooit zo harteloos door haar moeder werd verlaten?

Niemand kan het zien in het donker, dus geeft ze zichzelf maar eens een schouderklopje: goed gedaan.

Jochem slaapt allang, drieëntachtig minuten. Bij het inademen gaat één zwarte haar zijn neus in, en die vliegert er daarna weer uit. Jochem vraagt weleens of ze die haren voor hem wil trimmen omdat hij het niet goed kan zien, wat denkt hij wel.

Zijn krullen liggen plat geslapen tegen zijn hoofd. Dit is hem dus. De vader van haar kind. Ze kijkt naar hem en glimlacht. Straks zijn ze een ouderpaar, voor de baby zal het nooit anders zijn dan dat Jochem en Eva altijd al een stel waren.

Het kind zal er niet bij stilstaan dat mama ooit een ander leven had. Met andere mannen en eigen hobby's. Misschien zelfs met andere wensen en verlangens. Alles wat papa leuk vindt, hoort automatisch bij alles wat mama leuk vindt. Zo gaat dat, totdat één van de twee natuurlijk ineens de ander verlaat om nooit meer terug te keren. Maar zo zal het niet gaan, want gelukkig is ze anders dan haar eigen moeder.

De swingende neushaar lijkt nu verdwenen. Hij droomt, zijn ogen schieten heen en weer onder zijn oogleden.

De baby zal hem stoer vinden, de sterkste van het land. Je vader is je grote beschermer. In het hypothetische geval dat ze uit elkaar mochten gaan, wat natuurlijk niet gebeurt, blijft háár baby hém belangrijk vinden. Logisch. Dat wil ze voor haar kind. Twee ouders om van te houden.

Ze stapt uit bed. Een zwangerschap kenmerkt zich door onverwachte invallen op de gekste momenten, maar onderschat ze niet; daardoor krijg je wel alles op orde. Ze heeft al eens de vaatwasser staan uitladen om drie uur 's nachts zodat ze de volgende dag met een 'schone lei' zouden beginnen, en alle potten chocopasta ge-

rangschikt in de voorraadkast.

Dergelijke drang heeft niet eens zozeer met hormonen te maken, vindt ze, maar is een soort afgeleide van de beroemde vrouwelijke intuïtie en moet dus gehoorzaamd worden. Wie weet tenslotte wanneer een verschrikkelijke chocopastakick toeslaat? Dan kun je het beste maar voorbereid zijn.

Daarom is het van extreem belang dat ze nu, om halfeen, checkt hoeveel van haar kleren geschikt zijn voor het verloop van de zwangerschap. Straks, in de zomer, is ze over de helft en zal ze dik zijn. (Al heeft ze goede hoop dat het allemaal wel mee zal vallen.) Haar twee favoriete jurkjes kan ze dan waarschijnlijk niet aan, maar de oranje met witte jurk valt wijd, die mag blijven – krijg nou wat, ziet ze het goed?

Daar staat De Koffer. Achter in de kledingkast, onderaan en in de hoek. Het is zo'n ongebruikte plek dat je er gemakkelijk overheen kijkt. De perfecte plaats voor een koffer vol oude liefdesbrieven, vooral Danny heeft er veel geschreven, en Henri trouwens ook.

Ze grabbelt onder op de stapel. Daar liggen de herinneringen van het langst geleden, de jongens uit haar tienerjaren. Als Linda en zij één ding goed kunnen, is het herinneringen

sparen, dat blijkt maar weer.

Tussen haar vingers houdt ze een scheef gevouwen lijntjespapier, alsof het een cadeau is dat ze nog mag uitpakken. Het plakband laat van zichzelf al los. Ze vouwt het uit, en met een lach van herkenning leest ze wat er staat:

De Lijst der Lijsten

In één klap staat ze in gedachten weer op het plein van het Koning Willem College, dat door iedereen 'de Koninklijke WC' werd genoemd. Met Linda. Ze sluit haar ogen en hoort het lawaai op het plein, tijdens de pauzes. Ze herinnert zich de vulpen waarmee ze als vijftienjarige graag schreef. Nu vindt ze die dingen vreselijk, maar vroeger was de roze-metrode-hartjes-vulpen zo'n beetje haar dierbaarste bezit.

Ze had haar schrift op het muurtje gelegd, waar Linda een sigaret op zat te roken. Belinda Menthol, gestolen uit het pakje van haar moeder. Plechtig schreef ze:

De perfecte jongen is:

- 1. aantrekkelijk*
- 2. spannend*
- 3. grappig*

‘Oké, en verder?’ Ze tikte met de hartjespen tegen haar wang.

Linda nam een hijs en zei dromerig: ‘Hij moet verre reizen maken.’

‘En sterk zijn!’ Eva duwde haar schoudervullingen omhoog voor ze verder schreef.

4. avontuurlijk

5. sterk & gespierd

6. onafhankelijk (net als wij)

Linda ging met haar vingers door haar permanent. Nu, vijftien jaar later, lacht Eva zich stilletjes dood als ze aan Linda’s vroegere Adam Curry-coupe denkt, maar in die tijd was ze zó jaloers.

‘Ik wil dat hij romantisch is’, zoiets moet Eva gezegd hebben, dat kan haast geen toevoeging van Linda zijn geweest. Waarschijnlijk mocht zij daarom het volgende punt bedenken...

7. romantisch

8. mindblowing

9. rijk!

‘Rijk?!’ Linda schudde haar hoofd. ‘Als je moet kiezen tussen rijk en slecht, of arm en goed...’

Ja, daar had ze gelijk in, maar Eva wilde toch graag dat hij geld zou hebben. (Wat ongeëmancipeerd, lacht ze nu besmuikt, wat erg!)

In ruil voor 'rijk' mocht Linda het laatste punt opgeven:

10. dierlijk sexy

Linda flapte het er zo plotseling uit, dat Eva de slappe lach had tot de bel ging. Toch was ze het ermee eens. Wat had je eraan om je hele leven bij een man te blijven die je niet sexy vond? Dan nog liever alleen, echt wel!

Tegen de tijd dat eindelijk het laatste uur was afgelopen en ze goddank naar huis konden om zo lang mogelijk naar MTV te staren, hadden ze zichzelf ervan overtuigd dat de lijst perfect was en kenden ze het rijtje uit hun hoofd: aantrekkelijk, spannend, grappig, avontuurlijk, sterk, onafhankelijk, romantisch, mindblowing, rijk en dierlijk sexy. antrekkelijkspannendgrappigavontuurlijksterkonafhankelijkromantisch mindblowingrijkendierlijksexy. (Wie het 't snelst zei, mocht als eerste een greep in de zak chips doen.)

Sindsdien werden alle jongens van het KWC eerst langs de LdL gelegd, voordat ze voor ver-

kering in aanmerking konden komen.

Zo goed kende Eva het, dat ze nauwelijks kan geloven dat ze niet alleen deze top tien, maar zelfs het hele bestaan van de lijst was vergeten. Hoe is het eigenlijk mogelijk dat Eva haar stomme rijtjes Duits nog wél kan opdreunen (mit, nach, nebst, samst...), maar deze lijst, die ze destijds van levensbelang achtte, niet?

‘Schat?’ Jochem krabt aan zijn blote, slanke buik. ‘Wat ben je aan het doen?’ De boxer die hij draagt, hebben ze gekocht toen ze nog wel eens samen winkelden.

‘Niks.’ Eva glimlacht uitdagend. ‘Niks wat jij moet weten.’

‘Gaat het wel goed?’ Eva knikt.

‘Oké, dan ga ik weer naar bed, ja?’

Slaperig struint hij terug naar de slaapkamer. Dit is nou niet een moment dat je ‘sexy’ noemt, en al helemaal niet ‘dierlijk’!

Ze staart ze naar het briefje. Mindblowing kun je het ook niet noemen, of avontuurlijk, spannend of zelfs grappig. (Of romantisch.)

Helemaal niets!

Met enige verbazing bekijkt ze de lijst die ze al die jaren met zorg heeft bewaard. Ooit was dit de totale waarheid. Tussen hem, de man

van wie ze een kind verwacht, en de Lijst der Lijsten, gaapt een gat van vijftien jaar. Waar is de tijd gebleven...

Ze legt het briefje naast zich op de grond, misschien heeft ze er nog iets aan voor haar columns. In de koffer liggen verkreukelde briefjes van Jeroen en Henri, een klein cadeautje (de laatste sigaret uit zijn pakje) van Valentijn.

Hier een briefje waarop staat: ‘... zoals zoveel jongens een “koene ridder”-gevoel schijnen te krijgen van jou, jonge vrouw...’ Van wie zijn in vredesnaam die hanenpoten? Ach ja, Fokko, de jonge schrijver, die was ze bijna vergeten. Haar wangen beginnen te gloeien, wat is dit leuk.

Er komt een kreukelige A4 tevoorschijn, de vouwlijnen zijn grijs van viezigheid. Eva’s hart begint te bonzen. Er staat op:

VINCE-BON

*Bij deze beloof ik, Vince-de-prins,
plechtig om Eva Wiarda te trouwen
als we allebei 30 en nog single zijn.*

Heeft Vince haar ooit zo’n belofte gedaan? Dat zou ze toch wel weten? Een vreemd gevoel van teleurstelling maakt zich van haar meester.

Vince-de-prins is eigenlijk Vincent Decrock. Ze leerde hem kennen in de ontgroeningsweek van de School voor Journalistiek. Hij was haar mentor, die rol kregen ouderejaars van de opleiding; misleidend, want je was bij hen niet bepaald in betrouwbare handen.

Ze logeerde de eerste maanden her en der, meestal bij Linda, en haar groepsgenoten gingen toen nog 's avonds naar hun ouders, dus eindigde ze elke avond met Vince in de kroeg. Als ze journalist wilde worden, zei hij, was de eerste les om te drinken, want in het café werden de belangrijkste onthullingen gedaan.

Natuurlijk kon ze vroeg naar Linda gaan, maar dit was wel zo spannend. Voor Vince dronk ze graag een biertje extra. Hij kende alle cafés van Utrecht en de barmedewerkers. Iedereen wist dat hij een lading nieuwe studenten aan het 'opvangen' was, en als die vroegen hoe het ging, riep Vince: 'Groep acht verzamelen!' Dan stapte Eva giechelend naar voren, het enige overgebleven lid van groep acht.

Hij was zo nonchalant. Zijn zwarte spijkerbroek was vaal en afgedragen, zijn gezicht was ongeschoren; een echte schrijver. Alles aan hem was een grote stap voorwaarts richting een avontuurlijk volwassen bestaan. Tenminste, dat